

efter at skade civilbefolkningen. Det er, som om situationen igen bliver vendt på hovedet. Jeg vil godt sætte en tyk streg under dette: Det er aldeles ikke den multinationale styrke, der dræber civile gidsler eller sprænger skolebørn i luften med bilbomber. Det er ikke den multinationale styrke, der truer småhandlende, som hjælper med at få opstillet vælgerlister og forberede demokratiske valg. Vi er i Irak for at beskytte den irakiske civilbefolkning. Vi er der for at hjælpe FN og irakerne med at gennemføre det første frie valg nogen sinde. Vi er der for at skabe sikkerhed og stabilitet, netop så nødhjælpsorganisationerne kan nå frem til befolkningen.

Det vil jeg også gerne sige til hr. Lykketoft: Det er jo målet med indsatsen. Det er jo netop, at nødhjælpsorganisationerne skal kunne udføre deres arbejde under betryggende forhold.

Jeg vil gerne sige, at det ikke er os, der har tvunget nødhjælpsorganisationer til at forlade Irak. Det er gidseltagerne, det er terroristerne. Det er dem, der står bag de barbariske halshugninger og andre afskyelige handlinger i Irak. Det er dem, der er skyld i det.

Mogens Lykketoft (S):

Statsministeren bruger det meste af sin taletid, når han skal svare på spørgsmål om Irakkonflikten, på at slå det fast, som alle er enige om, nemlig at terroristiske handlinger af enhver art skal bekæmpes og skal inddæmnes.

Det, vi andre prøver at spørge om, er, om vi nu er helt overbevist om, at den teknik og den fremgangsmåde, koalitionen anvender, virker i den retning; om ikke en række af de beslutninger, der er truffet af koalitionen, senest angrebet på Falluja, som jo er en storby på størrelse med Cincinnati, som den samme amerikanske kommentator, jeg refererede før, sagde, i virkeligheden, hvilket FN's generalsekretær har givet udtryk for, gør det vanskeligere at få afholdt de valg og ikke er nogen effektiv indsats mod de terrorister. Der var jo ikke nogen hovedmænd, man fangede under den aktion.

Men det konkrete spørgsmål var igen, at de humanitære organisationer Røde Halvmåne og andre ikke af de amerikanske militærmyndigheder kunne få adgang til at hjælpe de civile i byen, selv om man ønskede det. Hvad var det for nogle sikkerhedshensyn, statsministeren syntes var legitime dér?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Som jeg allerede har svaret, så har Røde Halvmåne nu fået adgang til Falluja by. Ifølge de amerikanske myndigheder var det alene sikkerhedssituationen, der gjorde, at de humanitære organisationer ikke tidligere fik adgang, og jeg har ingen som helst grund til at betvivle, at det forholder sig sådan.

Kl. 14.20

Røde Halvmåne i Bagdad har over for den danske ambassade bekræftet, at man den 22. november har sendt en nødhjælpskonvoj ind i Falluja. Røde Halvmåne har desuden oplyst, at sikkerhedssituationen er væsentlig forbedret, og at indbyggerne, der er flygtet til områder uden for byen, får leveret nødhjælp bl.a. gennem irakiske såkaldte ngo'er.

Så der er altså en forbedring af situationen. Men som jeg allerede nu flere gange har sagt: Jeg har ingen grund til at betvivle den irakiske regerings vurdering af, at det var nødvendigt med et angreb på terrorredens Falluja.

Den irakiske regering havde prøvet fredeligt gennem uger at forhandle sig til en løsning. Da det ikke lykkedes, bad den irakiske regering om et militært angreb på Falluja for at få terrorredens lukket.

Jeg må sige, at jeg synes, det er bekymrende, at hr. Lykketoft som oppositionens leder vil sætte spørgsmålstegn ved, at man lukker en terrorrede. Falluja by var base for terrorister, der gik ud og udførte terrorangreb på civilbefolkningen.

Mogens Lykketoft (S):

Det er jo utroligt, at vi i de her debatter gang på gang skal have stukket i næsen, at vi nok hellere havde set, at Saddam Hussein var blevet siddende, og at vi nok er imod bekæmpelse af terrorister.

Jeg synes, at statsministeren skulle prøve bare i mindste måde at lære en lillebitte smule af nogle historiske erfaringer, som vore amerikanske venner og allierede har gjort i en anden krig, i Vietnam – meget bitre, meget omkostningskrævende menneskeligt set – hvor man præcis prøvede med den hårde militære metode, også mod tætbefolkede områder, for at udrydde dem, man dengang betegnede som terrorister. Det skabte ikke færre terrorister, det skabte flere. Det skabte ikke mere stabilitet, det skabte mindre stabilitet.

Derfor stiller vi spørgsmålet: Er statsministeren virkelig så overbevist om, at den hele strategi i det her er den mest formålstjenlige til at nå de mål, som vi alle sammen selvfølgelig er enige